

Homilie Allerheiligen 2021

"Want we weten, maar beseffen niet
hoe onvoorstelbaar kwetsbaar we wel zijn"
de woorden van Bart Peeters blijven hangen.

Zelf voeg ik er aan toe:

tot het moment dat die kwetsbaarheid heel dichtbij komt:

- een ouder koppel verhuist naar een zorgvoorziening omdat afhankelijkheid groter wordt voor één van beiden
- een fietsongeval met lange revalidatie, als het ooit nog helemaal goed komt
- het verwachte of onverwachte sterven
- ...

Je hebt zelf ook nog wel voorbeelden uit het dagelijkse leven te over.

"Wanneer de avond valt",
wat zeggen we dan aan deze mensen die plots in de herfst van het leven
terecht zijn gekomen?

Kunnen, mogen, maar misschien nog meest van al:

durven wij met hen uitkijken naar licht, hoop en lente van leven?

Niet op een wijze van:

'het leven gaat verder' ' het is al lang genoeg geweest',
goedkope troost die helemaal niet troost.

Wel op een manier zodat de rouwende tijd krijgt om door dit proces te gaan,
liefst met ons aan hun zijde, op een gepaste afstand.

En zo beste mensen vraag ik me de voorbije dagen af:

wat kunnen we zeggen op een dag als vandaag, als gelovigen,
maar meer nog als zoekende mensen?

Liefdevol verbonden?

Ja, maar wat als de verbinding er niet is, of er niet lijkt te zijn?

Voelen mensen zich verbonden met iemand die gestorven is?

Of zijn het te mooie woorden en is het gemis te groot in de kleine en grote dingen
van alledag om die verbondenheid te ervaren?

Het antwoord is voor iedereen anders.

Daarom mag ik misschien de woorden gebruiken

van een jonge twintiger die me afgelopen vrijdag nog zei:

ik vind het goed dat er zoveel mensen deze dagen naar het kerkhof gaan
om te gedenken, want zij die gestorven zijn, ze zijn er nog.

Het is niet toevallig dat we onze overledenen

- meer dan anders - gedenken op de dag van Allerheiligen.

Niet dat zij allen perfect waren, maar zij zijn voor ons een stimulans,
een hulp, een uitnodiging, ja zelfs een uitdaging om er naar toe te werken.

Die mensen die we deze dagen gedenken,
wiens graven worden gepoetst en met bloemen bedekt,
wiens naam we zo graag noemen,
zij zijn voor ons die zalige en heilige mensen, met hun afwezige aanwezigheid.
Allerheiligen is het feest van de mensen, niet alleen van de groten
die op de heiligenkalender staan, het is ook en éérst het feest
van alle kleine lieve mensen die we persoonlijk hebben gekend

Of om het met Jezus' woorden te zeggen:

Ik sta aan de zijde

van hen die het leven zien als een geschenk

van hen die inzet, zachtheid en moed met elkaar verbinden,

van hen die vrede brengen.

Ik sta aan hun zijde, laat dat nu ook de naam zijn van God in de Bijbel.

Misschien helpen deze woorden mensen verder op weg.

In de hoop op een stilaan groeiend ervaren:

er is iemand aan de zijkant,

in mijn leren omgaan met de pijn en het gemis.

Laten het dan ook niet alleen woorden zijn.

En als de nacht ons toch weer eens levenskracht ontnemt;

mag dan het morgenlicht op ons gezicht verschijnen:

hij heeft ons aangeraakt,

al zijn en blijven we kwetsbaar.